

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **B.Z.**

skazanego z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 27 października 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 maja 2020 r., sygn. akt XVIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

B.Z. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 27 czerwca 2015 roku w W. wykorzystując krytyczne położenie małoletniej I.D., która obawiała się upublicznienia w Internecie zdjęć w bieliźnie, nadużywając zaufania wymienionej, poprzez okazanie pomocy przy załatwieniu sprawy z rzekomym szantażystą, który miał publikować w/wym zdjęcia doprowadził małoletnią do obcowania płciowego,
tj. o czyn z art. 199§1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.
W dniu 28 czerwca 2015 roku w W. nadużywając zaufania małoletniej I.D., która była wdzięczna za pozytywne załatwienie sprawy z rzekomym

szantażystą, który chciał publikować jej zdjęcia w Internecie doprowadził wymienioną do obcowania płciowego oraz poddania się czynnościom seksualnym z inną ustaloną dziewczyną udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwocie 200 zł,

tj. o czyn z art. 199§3 k.k. w zw. z art. 199§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

2. W okresie od czerwca 2015 roku do maja 2016 roku w W. działając w celu rozpowszechniania, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru utrzymywał treści pornograficzne z udziałem małoletniej I.D. polegające na fotografowaniu i filmowaniu wymienionej podczas obcowania płciowego z nieustalonymi mężczyznami,

tj. o czyn z art. 202§3 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

3. W okresie nieustalonego dnia i miesiąca 2016 roku i 2017 roku w W. usiłował zmusić I.D. groźbą bezprawną, polegającą na szantażowaniu wymienionej, że rozpowszechni informacje uwłaczających jej czci, w tym filmy oraz nagie zdjęcia, które były w jego posiadaniu, do uprawiania prostytucji z nieustalonymi mężczyznami, lecz zamierzonego celu nie osiągnął albowiem wymieniona zaprzestała z w/wym kontaktów i spotkań,

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 203 k.k.

4. W okresie od 27 czerwca 2015 roku do maja 2016 roku w W. i K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dopuścił się handlu ludźmi, polegającym na zwerbowaniu małoletniej I.D., organizowaniu jej transportu i noclegu oraz oddawaniu w/wymienionej do dalszego dysponowania w celu jej seksualnego wykorzystania, a także przekazywaniu jej innym ustalonym i nieustalonym osobom, w celu obcowania płciowego,

tj. o czyn z art. 189a §1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

5. W okresie od stycznia do października 2018 roku w W. w Hotelu „M.”, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wykorzystując krytyczne położenie, poprzez stosowanie szantażu opublikowania nagich zdjęć doprowadził kilkakrotnie K.J. do obcowania płciowego,

tj. o czyn z art. 199§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

6. W miesiącu maju 2018 roku w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w W. poprzez stosowanie groźby, polegającej na publikowaniu nagich zdjęć w szkole, jak również wyrażenie chęci okazania ich innym osobom oraz podstępem doprowadził K.J. do uprawiania prostytucji z ustalonymi mężczyznami za kwotę od 300 zł do 500 zł,
tj. o czyn z art. 203 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.
7. W dniu 14 lutego 2018 roku o godz. 16:41 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej K.J. przesyłając nagie zdjęcia wymienionej bez jej zgody z adresu email: (...) na adres e-mail (...),
tj. o czyn z art. 191a §1 k.k.
8. W dniu 22 maja 2018 roku o godz. 11:23, za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej K.J. przesyłając nagie zdjęcia wymienionej bez jej zgody z adresu email: (...) na adres e-mail (...),
tj. o czyn z art. 191a §1 k.k.
9. W okresie na przełomie stycznia - lutego 2018 roku w hotelu G. w B. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując krytyczne położenie w tym ciężką sytuację finansową, nadużywając zaufania małoletniej K.B. proponując jej sesje zdjęciowe doprowadził wymienioną do obcowania płciowego udzielając w zamian korzyści majątkowe w kwocie od 150 zł do 300,- zł,
tj. o czyn z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 12§1 k.k.
10. W okresie na przełomie stycznia - lutego 2018 roku w B. rozpowszechniał wizerunek nagiej K.J. bez jej zgody, pokazując jej nagie zdjęcia K.B. w celu namówienia wymienionej do seksu z okazaną dziewczyną,
tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.
11. W okresie na przełomie czerwca- lipca 2018 roku w B. rozpowszechniał wizerunek nagiej K.B. bez jej zgody, pokazując jej zdjęcia M.G. w celu namówienia wymienionej do seksu w grupie,
tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.
12. W okresie na przełomie grudnia 2015 roku i stycznia 2016 roku groził A.B. publikacją i rozpowszechnianiem jej nagich zdjęć w szkole do której

uczęszczała i wśród jej najbliższej rodziny, a tym samym wzbudził u zagrożonej uzasadnioną obawę spełnienia groźby,

tj. o czyn, z art. 190 § 1 k.k.

13. W dniu 13 lutego 2016 roku o godz. 08:07 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej na adres e-mail (...)

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

14. W dniu 9 maja 2016 roku o godz. 16:18 oraz w dniu 22 maja 2016 roku o godz. 10:59 działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej na adres e-mail (...),

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

15. W dniu 18 czerwca 2016 roku o godz. 13:20: za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej na adres e-mail: (...),

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

16. W okresie na przełomie czerwca- lipca 2015 roku w hotelu „ M.” w K. nadużywając zaufania małoletniej I.B., poprzez proponowanie jej sesji zdjęciowych a następnie podając wymienionej alkohol w celu spożycia i udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwocie 150,- zł doprowadził wymienioną do obcowania płciowego,

tj. o czyn z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

17. W okresie od sierpnia do października 2015 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kilkakrotnie obcował płciowo z małoletnią I.B. udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwotach po 150,- zł,

tj. o czyn z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

18. W okresie nieustalonego dnia i miesiąca, jednak nie wcześniej niż w miesiącu sierpniu i nie później niż w miesiącu październiku 2015 roku w W. poprzez stosowanie groźby bezprawnej, polegającej na publikowaniu nagich

zdjęć małoletniej I.B. w szkole, jak również wyrażenie chęci okazania ich innym osobom, podstępem doprowadził wymienioną małoletnią do uprawiania prostytucji z ustalonym mężczyzną za kwotę 300 zł,

tj. o czyn z art. 203 k.k.

19. W okresie od listopada 2017 roku do stycznia 2018 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w W. wykorzystując krytyczne położenie, będąc w posiadaniu nagich zdjęć uwłaczających czci, poprzez stosowanie szantażu ich publikacji innym osobom doprowadził kilkakrotnie I.B. do obcowania płciowego,

tj. o czyn z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

20. W okresie 9 stycznia 2016 roku o godz. 16:27, 2 lutego 2016 roku o godz. 16:13, 15 maja 2016 roku o godz. 16:35 działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej na adres e-mail (...),

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

21. W dniu 18 czerwca 2016 roku o godz. 13:27: za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej na adres e-mail:(...),

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

22. W okresie nieustalonego dnia sierpnia/ września 2018 roku w W. w hotelach „M.”, „I.” działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłaniał i ułatwiał małoletniej J.S. uprawianie prostytucji, poprzez organizowanie jej spotkań w hotelach z ustalonymi mężczyznami, gdzie wymieniona za odbycie stosunku płciowego otrzymywała kwoty od 200 zł do 400 zł,

tj. o czyn z art. 204 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

23. W dniu 18 września 2018 roku o godz. 16:37 oraz w dniu 4 listopada 2018 roku o godz. 08:27, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej J.S. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej na adres e-mail (...),

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

24. W dniu 2 sierpnia 2018 roku o godz. 12:11:11 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) na komunikatorze „ (...)”,

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXVI. W dniu 23 marca 2018 roku o godz. 17:29:22 oraz w dniu 24 marca 2018 roku o godz. 9:53:44 i o godz. 9:56:41 działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

XXVII. W dniu 9 lipca 2018 roku o godz. 18:10:34, 18:11:40, 18:12:42, 18:16:35 18:17:33, 18:22:37 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej K.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia; wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...); na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXVIII. W dniu 25 września 2017 roku o godz. 11:30:13, 11:30:54, za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) należącym do W.J. na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

1. W dniu 2 kwietnia 2017 roku o godz. 9:11:06, 9:13:02, 9:13:14, 9:16:46, 9:26:19, 9:32:33, 9:34:24 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.D. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

2. W dniu 9 kwietnia 2017 roku o godz. 7:53:03, 7:53: 46, 7:54:41, 8:00:37, 8:05:17, 8:06:31, 8:09:14, 8:15:44 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.D. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia

wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

3. W dniu 26 lipca 2015 roku o godz. 8:27:39, 8:28:36 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.D. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) na komunikatorze „ (...)”.

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

4. W dniu 9 listopada 2016 roku o godz. 14:48:16 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej A.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; [...] na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXXIII. W dniu 24 maja 2015 roku o godz. 2:18:52, 2:19:37, 2:20:26 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.B. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej podczas korespondencji z użytkowniczką o Loginie; (...) na komunikatorze „ (...)”

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXXIV. W dniu 19 lutego 2016 roku o godz. 20:05 i godz. 20:30 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej I.D. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej z adresu email: (...) na adres email (...) podczas prowadzonej korespondencji,

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXXV. W dniu 16 lutego 2018 roku o godz. 10:34 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej K.J. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej z adresu email: (...) na adres email: (...) podczas prowadzonej korespondencji,

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXXVI. W dniu 25 maja 2018 roku o godz. 11:23 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej K.J. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej z adresu email: (...) na adres email (...) podczas prowadzonej korespondencji,

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXXVII. W dniu 18 września 2018 roku o godz. 16:47 za pomocą sieci teleinformatycznej rozpowszechnił wizerunek nagiej J.S. bez jej zgody przesyłając nagie zdjęcia wymienionej z adresu email: (...) na adres email: (...) podczas prowadzonej korespondencji,

tj. o czyn z art. 191a § 1 k.k.

XXXVIII. W okresie lutego 2009 roku w W. nadużywając zaufania małoletniej P. ., obiecując jej sesję zdjęciową i pracę w modelingu oraz częstując ją alkoholem w celu spożycia doprowadził wymienioną do obcowania płciowego udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwocie około 200 zł,

tj. o czyn z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXIX. W okresie maja/ czerwca 2009 roku w W., wykorzystując krytyczne położenie, nadużywając zaufania małoletniej P.C., obiecując jej, że po spotkaniu z nim zostawi ją w spokoju doprowadził wymienioną do obcowania płciowego udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwocie około 200 zł,

tj. o czyn z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XL. W okresie od listopada 2008 roku do początku marca 2009 roku w K. w hotelu A., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kilkakrotnie obcował płciowo z małoletnią poniżej lat 15 K.K.,

tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2020 r. Sąd Okręgowy w W., sygn. akt XVIII K (...) uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów: z pkt I i za to z mocy art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 2 w zw. z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt II i za to z mocy art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt III i za to z mocy art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt IV i za to z mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. skazał go a z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

z pkt V i za to z mocy art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

z pkt VI i za to z mocy art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 i 6 miesięcy lat pozbawienia wolności;

z pkt VII i za to z mocy art. 203 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt X i za to z mocy art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

z pkt XIII i za to z mocy art. 190 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt XVII i za to z mocy art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt XVIII i za to z mocy art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

z pkt XIX i za to z mocy art. 203 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt XX i za to z mocy art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

z pkt XXIII i za to z mocy art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go a z mocy art. 204 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

w ramach czynu z pkt XXXVIII uznał za winnego tego, że w okresie lutego 2009 roku w W. nadużywając zaufania małoletniej P.C., obiecując jej sesję zdjęciową i pracę w modelingu oraz częstując ją alkoholem w celu spożycia obcował z nią płciowo udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwocie około 200 zł, tj. czyn art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za to skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

w ramach zarzucanego mu czynu z pkt XXXIX uznał za winnego tego, że w okresie maja/czerwca 2009 roku w Ł., wykorzystując krytyczne położenie, nadużywając zaufania małoletniej P.C., obiecując jej, że po spotkaniu z nim zostawi ją w spokoju obcował z nią płciową udzielając w zamian korzyści majątkowej w kwocie około 200 zł, tj. czyn z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go a z mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

z pkt XL i za to z mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

z mocy art. 85 § 1 i §2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną w wysokości 10 lat;

na podstawie art. 41 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego B.Z. zakaz kontaktowania się z I.D., K.J., K.B., I.B., J.S., P.C. i K.K. i zakaz zbliżania się do nich na odległość nie mniejszą niż 100 metrów na okres 8 lat;

B.Z. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów z punktów:

VIII, IX, XI, XII, XIV, XV, XVI, XXI, XXII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI i XXXVII.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 433 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 447 § 1 kpk, poprzez brak przeprowadzenia prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej, brak rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów, wskazanych w środku odwoławczym - łącznie zarzutów apelacji obrońcy jak i uzupełniających tę apelację w zakresie postawionych zarzutów przez obrońcę, pism procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823-5871; k.5893-5893v; k.5897-5898v; k.5902-5908; 5910-5912v, czego wyrazem było nader ogólnikowe sporządzenie niepełnego uzasadnienia wyroku oraz całkowite pominięcie w swoich rozważaniach przez Sąd ad quem w kontroli instancyjnej, okoliczności podawanych przez

oskarżonego w pismach procesowych - uzupełnienie do treści apelacji, także w innych pismach (vide: k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v) które mieściły się w granicach zaskarżenia i w granicach podniesionych przez obrońcę zarzutów, które to Sąd ad quem powinien rozpoznać i ustosunkować się do nich, dając wyraz tego w uzasadnieniu wyroku, czego brak jest całkowicie, a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym czynów: I, II, III, IV, VI, X, XIII, XVII, XVIII, XIX, XX, XXXVIII, XXXIX;

2. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 433 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 447 § 1 kpk oraz art. 440 kpk i art. 438 kpk, poprzez brak przeprowadzenia prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej:
1. brak dokonania przez Sąd ad quem prawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu a quo, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy a tym samym Sąd Apelacyjny - w istocie nie poczynił ustaleń faktycznych (brak jest opisu tego co zdaniem Sądu Okręgowego zaszło, to jest konkretnych zdarzeń i faktów - zachowania oskarżonego, zachowania pokrzywdzonych itp.), odnoszących się do wszystkich zarzutów za które oskarżony został skazany; Sąd Okręgowy ustalając ramy faktograficzne ograniczył się do powtórzenia w niemal niezmodyfikowany sposób, opisów czynów zarzuconych oskarżonemu w akcie oskarżenia, co w istocie prowadzi, do konstatacji, iż wyrok Sądu Okręgowego i jego pisemne uzasadnienie - uniemożliwiało jego prawidłową kontrolę instancyjną i powinno skutkować uchyleniem orzeczenia i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż brak jest wskazania przez Sąd Okręgowy ustaleń faktów uznanych za udowodnione (vide: k.5685-5699v - pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego), do czego Sąd meriti był obowiązany w oparciu o treść art. 424 § 1 ust. 1 kpk, natomiast brak rozważenia tej okoliczności z urzędu przez Sąd ad quem, a więc podzielenia przez Sąd Apelacyjny tak szczątkowych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego i ich akceptacja, wskazuje na brak przeprowadzenia

prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej przez ten Sąd, a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym wszystkich czynów;

2. brak dokonania przez Sąd ad quem prawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu *a quo*, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, czego wyrazem było nader ogólnikowe sporządzenie uzasadnienia wyroku - całkowite pominięcie w swoich rozważaniach przez Sąd ad quem w kontroli instancyjnej, podniesionych okoliczności w pismach procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, *vide*: k.5823-5871; k.5893-5893v; k.5897-5898v; k.5902-5908; 5910-5912v, także w innych pismach (*vide*: k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v), które to Sąd ad quem powinien rozpoznać i ustosunkować się do nich w ramach pełnej i prawidłowej kontroli instancyjnej, dając wyraz tego w uzasadnieniu wyroku, a nie ograniczać się wyłącznie do krótkiego stwierdzenia w protokole rozprawy z dnia 10 marca 2021 r., „ (...) iż w aktach, sprawy znajduje się szereg pism oskarżonego (...) ” (*vide*: k.5945), a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym czynów: V, VII, XXIII, XL;
3. brak rozważenia przez Sąd ad quem — niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, uchybień Sądu *a quo* w zakresie gromadzenia dowodów, poprzez pominięcie przez Sąd Apelacyjny uznania przez Sąd Okręgowy za ujawnione bez odczytywania zeznania świadka R.P., pomimo wyraźnego sprzeciwu obrońcy oskarżonego oraz wyraźnego wniosku obrońcy w zakresie bezpośredniego przesłuchania tego świadka - do protokołu rozprawy z dnia 16 kwietnia 2020 r. i na piśmie (*vide*: k.5558 - *protokół rozprawy z dnia 16 kwietnia 2020 r.*, k. 5579-5580 - *mail adw. P.C.*; k.5600 - *wniosek dowodowy*), a także poprzez brak wydania w tym przedmiocie postanowienia dowodowego, co doprowadziło do rażącego naruszenia prawa procesowego art. 392 § 1 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk i art. 394 § 2 kpk, a także art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 3 kpk i art. 6 kpk oraz miało

- istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, naruszając jednocześnie możliwość pełnej realizacji przez oskarżonego prawa do obrony;
4. brak rozważenia przez Sąd ad quem — niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, brak dokonania oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przez Sąd Okręgowy i wyłącznie dokonanie szczątkowych oraz niepełnych ustaleń faktycznych - tylko ograniczających się do powtórzenia w niemal niezmodyfikowany sposób, opisów czynów zarzuconych oskarżonemu w akcie oskarżenia, poprzez rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 410 kpk, a więc oparcie wyroku przez Sąd meriti na niepełnym (vide: k. 5701-5703) materiale dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej - choćby brak dokonania oceny wszystkich dowodów oraz dokumentów do odczytania i ujawnienia na rozprawie (vide: k.5014-5019) w tym także skonfrontowania tych dowodów z dowodami osobowymi, wyjaśnieniami oskarżonego oraz powtórzenia tego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w trakcie nieprawidłowej kontroli instancyjnej, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w zakresie wszystkich czynów;
 5. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie III, poprzez brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów w oparciu o treść art. 440 kpk, czy już w tak szczątkowo wskazanych ramach faktograficznych, uznanych za udowodnione (ustaleniu przez Sąd Okręgowy, że oskarżony „utrwał treści pornograficzne z udziałem małoletniej I.D. polegające na fotografowaniu i filmowaniu wymienionej podczas obcowania płciowego z nieustalonymi mężczyznami” vide: k.5685v-5685) możliwe jest przypisanie odpowiedzialności oskarżonemu, iż swoim zachowaniem, wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. 202 § 3 kk, w sytuacji w której brak jest ustaleń faktycznych odnoszących się do celu działania oskarżonego, w tym w szczególności, iż działać miał „w celu rozpowszechniania” tych treści, a więc zachowanie oskarżonego w tak skąpo ustalonym stanie faktycznym mogło co najwyżej wypełnić znamię czynu penalizowanego w art. 202 § 4 kk - zagrożonego niższym wymiarem kary, a wskazane rażące naruszenie

prawa procesowego i materialnego przez Sąd Apelacyjny, polegające na pominięciu i nieuwzględnieniu obrazu prawa materialnego dokonanej przez Sąd Okręgowy miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

6. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XL, poprzez brak rozważenia przez Sąd ad quem — niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, na podstawie okoliczności podawanych w pismach procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823-5871; k. 5893-5893v; k.5897-5898v; k.5902-5908; k.5910- 5912v, także w innych pismach k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v oraz na podstawie treści wszystkich wyjaśnień oskarżonego, a więc pozostawania przez oskarżonego w usprawiedliwionym błędzie, iż K.K. w chwili obcowania płciowego z nim, miała ukończone 15 lat, co skutkowało brakiem rozważenia przez Sąd Apelacyjny w ramach prawidłowej kontroli instancyjnej zastosowania treści art. 28 § 1 kk w odniesieniu do czynu z art. 200 § 1 kk - obligującym Sąd ad quem do zmiany zaskarżonego wyroku, a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego przez Sąd Apelacyjny polegające na pominięciu konieczności rozważenia podnoszonego przez oskarżonego pozostawania przez niego w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego, miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;
7. w odniesieniu do czynów opisanych w punktach I, II, X, XVII, XVIII, poprzez brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów w oparciu o treść art. 440 kpk, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i okoliczności podawanych w pismach procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823-5871; k.5893-5893v; k.5897-5898v; k.5902-5908; k.5910-5912v, także w innych pismach (vide: k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v), czy oskarżony „doprowadzał” małoletnie do obcowania płciowego, czy też „obcował” płciowo z małoletnimi, a więc jakie znamiona przestępczego zachowania można było przypisać oskarżonemu w oparciu o treść art. 199 § 3 kk w zw. z art. 199 § 2 kk, gdyż co było wskazywane w punkcie 2 lit. a) kasacji brak jest wskazania przez Sąd Okręgowy faktów

uznanych za udowodnione (vide: k.5685-5699v - pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego), w szczególności, że Sąd Okręgowy podjął się oceny i analizy tych czasownikowych znamion czynu określonego w art. 199 § 3 kk - w zakresie czynów opisanych w punkcie XXXVIII i XXXIX, natomiast brak takiej oceny i w istocie brak czynienia w tym przedmiocie ustaleń faktycznych, miało istotny wpływ na zaskarżony wyrok - wymierzoną karę oskarżonemu, gdyż z pewnością Sąd meriti jak i Sąd ad quem powinny rozważyć znamię czasownikowe przestępstwa zarzucanego oskarżonemu w kontekście jego zachowania i zachowania kobiet wymienionych we wskazanych zarzutach, a przedstawione rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

8. w odniesieniu do czynów opisanych w punkcie XXXVIII i XXXIX, a więc czynów z roku 2009, poprzez całkowity brak właściwego rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów w oparciu o treść art. 440 kpk, zmiany brzmienia treści art. 199 § 3 kk - na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw oraz czynionych przez Sąd meriti skąpych ustaleń faktycznych i oceny prawnej, gdzie dokonano zmiany czasownikowego znamienia przestępstwa, którą to Sąd Okręgowy zmianę dostrzegł i dał temu wyraz w opisie podstawy prawnej wyroku (vide: k.5706v-5707) oraz dokonując w sentencji wyroku zmiany opisu czynu - poprzez eliminację czasownika „doprowadzał”, pozostawiając jedynie znamię czasownikowe „obcował”, a czemu wyrazu nie dał w zakresie czynionych przez siebie szcątkowych ustaleń faktycznych (vide: k. 5699), a więc zgodnie z przyjętą w sentencji wyroku zmianą opisu czynu na znamię czasownikowe „obcował” — w istocie w oparciu o ustawę sprzed wskazywanej zmiany i treść art. 4 § 1 kk, zachowanie oskarżonego - to jest obcowanie płciowe z małoletnim za korzyść majątkową lub osobistą, nie podlegało penalizacji przed wskazaną zmianą kodeksu karnego, co powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego w zakresie braku pełnej

kontroli instancyjnej i prawa materialnego - obraży art. 4 § 1 kk w zw. z art. 199 § 3 kk w zw. z art. 199 § 2 kk zarówno przez Sąd meriti jak i Sąd odwoławczy, miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

9. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XXIII, poprzez brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów w oparciu o treść art. 440 kpk, czy już w tak szcążtkowo i błędnie wskazanych ramach faktograficznych, uznanych za udowodnione - doszło do zachowania oskarżonego mającego na celu osiągnięcie korzyści majątkowej, w sytuacji w której w szcążtkowych ramach faktograficznych wskazanych przez Sąd meriti który ustala, iż było działanie „w celu korzyści majątkowej” (nie ustalając, kto miał osiągnąć tą korzyść; jaką korzyść; jak do tego celu zmierzał- vide:k.5693v), natomiast w opisie podstawy prawnej wyroku Sąd Okręgowy nie stwierdza, aby było działanie (kogokolwiek) „w celu korzyści majątkowej”, a więc brak było pełnej i jasnej możliwości przypisania oskarżonemu, że jego zachowanie (już tylko z uwagi na te rozbieżności wypełniało znamię określone w art. 204 § 1 i § 3 kk, tak więc wskazane rażące naruszenie prawa procesowego w zakresie braku pełnej kontroli instancyjnej i prawa materialnego - obraży art. 204 § 1 i § 3 kk, zarówno przez Sąd meriti jak i Sąd odwoławczy, miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;
10. brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, na podstawie okoliczności podawanych w pismach procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823-5871; k.5893-5893v; k.5897-5898v; k.5902-5908; k.5910-5912v, także w innych pismach (vide: k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v) oraz treści wszystkich wyjaśnień oskarżonego, częściowo zeznań pokrzywdzonych, okoliczności usprawiedliwiających nieświadomość bezprawności zachowania oskarżonego w oparciu o art. 30 kk w zw. z art. 199 § 3 kk w zw. z art. 199 § 2 kk, a więc usprawiedliwionego przekonania oskarżonego o braku karalności obcowania płciowego w zamian za udzielenie korzyści majątkowej lub osobistej małoletnim, który nie ukończył 18 lat (ale ukończył 15 lat), w

sytuacji której same pokrzywdzone (m.in. vide: k.4711 zeznania K.B.; k.4717-4718 zeznania I.B.; k.4588 zeznania I.D.), zarówno oskarżonemu jak i w swoich procesowych depozycjach wskazywały na współzycie, w tych samych okolicznościach (za korzyści majątkowe) z innymi (niż oskarżony i osoby będące świadkami w tej sprawie) mężczyznami (tzw. sponsorami), dodatkowo nie uwzględniono na etapie kontroli instancyjnej charakteru, powtarzalności kontaktów skazanego z wymienionymi w akcie oskarżenia kobietami, ich motywacji w podejmowaniu kontaktów płciowych z oskarżonym, a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

11. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VII, brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i okoliczności podawanych w pismach procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823-5871; k.5893-5893v; k.5897- 5898v; k.5902-5908; k.5910-5912v, także w innych pismach (vide: k.5952- 5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v) czy w tak skąpo ustalonych faktach - to jest niezmiennym powtórzeniu opisu czynu zarzucanego oskarżonemu, można było przyjąć, że zachowanie (szczegółowo nieopisane) oskarżonego wypełniało znamię przestępstwa określonego w art. 203 kk, w sytuacji gdzie w opisie czynu wskazuje się na dwa wykluczające się sposoby działania oskarżonego, poprzez podstęp oraz groźbę, a więc zarówno Sąd meriti czyniąc tak skąpe ustalenia faktyczne nie udźwignął obowiązku swobodnej oceny materiału dowodowego jak i Sąd odwoławczy w dokonanej przez siebie pobieżnej kontroli instancyjnej nie rozważył i nie odniósł się jakiego rodzaju zachowanie oskarżonego można było ustalić w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy i czy wypełniało ono znamię czynu za który został oskarżony skazany, a wskazane rażące naruszenie prawa miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;
12. w odniesieniu do czynów opisanych w punktach IV i V, brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, na podstawie

zgromadzonego materiału dowodowego i okoliczności podawanych w pismach procesowych oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823-5871; k.5893-5893v; k.5897- 5898v; k.5902-5908; k.5910-5912v, także w innych pismach (vide: k.5952- 5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v), wzajemnej relacji opisów czynów ujętych w punktach IV i V, odnoszących się do zbliżonego okresu, w tym czy przedstawione zdarzenia historyczne oraz wskazane w nich okresy, nie pozostają ze sobą w realnym zbiegu, ewentualnie, czy w oparciu o zasadę logiki są one wzajemnie nie wykluczające lub wskazujące na zachowania skazanego nie penalizowane przez ustawę karną, a wskazane rażące naruszenie prawa miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

1. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 433 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 447 § 1 kpk, poprzez brak przeprowadzenia prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej, w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie V, polegający na braku przeprowadzenia pełnej, prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej, poprzez wyłącznie powtórzenie wprost za Sądem a quo, iż Sąd Apelacyjny w całości podziela stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie zarzutu V, a więc braku pełnego i jasnego wskazania przyczyny zasadności lub braku zasadności zarzutu opisanego w punkcie 4 środka odwoławczego i zarzutów wskazywanych w pismach oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k.5823- 5871; k.5893-5893v; k.5897-5898v; k.5902-5908; k.5910-5912v, także w innych pismach (vide: k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v) oraz brak rozważenia przez Sąd ad quem - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, w oparciu o treść art. 440 kpk, czy oskarżony dopuścił się handlu ludźmi, polegającym na zwerbowaniu małoletniej, organizowaniu jej transportu i noclegu oraz oddawania jej do dalszego dysponowania w celu jej seksualnego wykorzystania - to jest przestępstwa z art. 189a § 1 kk w zw. z art. 115 § 22 kk, czy też w istocie-stanowiąc może niekarane ustawą pomocnictwo do uprawiania przez I.D. prostytucji; nadto brak jest wskazania przez Sąd Okręgowy faktów uznanych za udowodnione w zakresie tego czynu (vide:

k.5686-5686v — pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego), a więc już z uwagi na te okoliczności obiektywnie brak było możliwości dokonania przez Sąd ad quem prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji, a wskazane rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

2. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 433 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 447 § 1 kpk oraz art. 440 kpk i art. 438 kpk, więc brak przeprowadzenia prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej, poprzez rażącą obrazę prawa materialnego - to jest:
 1. art. 199 § 3 kk w zw. z art. 199 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk - w brzmieniu przepisu art. 199 § 3 kk, na dzień zarzucanego oskarżonemu czynu to jest sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 4 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, w zakresie czynów opisanych w punkcie XXXVIII i XXXIX, braku uniewinnienia oskarżonego pomimo zmiany przez Sąd Okręgowy opisu czynu w sentencji i eliminacji czasownika „doprowadzał” i pozostawienie wyłącznie znamienia w postaci „obcował”, które to nie stanowiło znamienia czynu zabronionego w chwili zarzucanych oskarżonemu czynów;
 2. art. 202 § 2 kk, w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie III, poprzez uznanie oskarżonego za winnego, w sytuacji, w której brak jest ustaleń faktycznych odnoszących się do celu działania oskarżonego, w tym w szczególności, iż działać miał „w celu rozpowszechniania” treści pornograficzne z udziałem małoletniego, natomiast brak tego znamienia czynu — eliminuje możliwość przypisania odpowiedzialności oskarżonemu;
 3. art. 204 § 1 i § 3 kk, w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XXIII, poprzez uznanie oskarżonego za winnego, w sytuacji, w której brak jest jasnego i pełnego ustalenia, aby ktokolwiek działał „w celu korzyści majątkowej”, a więc brak było pełnej i jasnej możliwości przypisania oskarżonemu, że jego zachowanie wypełniało znamię wskazanego czynu zabronionego;
5. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

to jest art. 433 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 447 § 1 kpk oraz art. 440 kpk i art. 438 kpk, poprzez brak dokonania należytej kontroli instancyjnej i nie rozpoznanie przez Sąd ad quem dyrektyw wymiaru kary (art. 53 kk) jakimi kierował się Sąd meriti, objawiający się całkowitym nie uwzględnieniem okoliczności wpływających na wymiar kary wymierzonej oskarżonemu, w odniesieniu do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, to jest zachowania pokrzywdzonych, ich motywacji do podejmowania relacji z oskarżonym, jak również poprzez pominięcie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia i zachowania przed zarzucanymi mu czynami, objawiający się tym, że Sąd Apelacyjny w dokonanej niepełnej i nierzetelnej kontroli instancyjnej nie rozpoznał w tym przedmiocie okoliczności wskazywanych w pismach oskarżonego - uzupełnienie do treści apelacji, vide: k. 5823-5871; k.5893-5893v; k.5897-5898v; k. 5902-5908; k.5910-5912v, także w innych pismach (vide: k.5952-5960v, k.5948-5948v, k.5924-5924v), co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

6. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary dziesięciu lat pozbawienia wolności - a na tak rażąco niewspółmiernie wysoką, orzeczoną karę - bezpośredni wpływ miały wskazane w treści kasacji rażące naruszenia prawa procesowego i materialnego, co miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, w tym zwłaszcza w wyniku braku przeprowadzonej prawidłowej i rzetelnej kontroli instancyjnej przez Sąd Apelacyjny, poprzez brak czynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych przez Sąd Okręgowy (i błędną akceptację tego stanu przez Sąd Apelacyjny) - ograniczające się wyłącznie do powtórzenia przez Sąd meriti opisów czynu z aktu oskarżenia, a nie czynienia własnych ustaleń faktycznych - w zakresie ram faktograficznych, a także w zakresie niepełnego przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd Okręgowy i braku oceny całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym np. treści wiadomości e-maili przesyłanych przez kobiety wskazane w akcie oskarżenia do oskarżonego, ich motywacji do podejmowania kontaktów z oskarżonym, ich wcześniejszego i późniejszego sposobu życia, działania oskarżonego w nieświadomości bezprawności obcowania płciowego z osobami powyżej 15 roku życia, co skutkowało błędną oceną stopnia winy oskarżonego, jak również poprzez pominięcie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia i zachowania, a wszystkie te okoliczności miały istotny wpływ na

treść zaskarżonego wyroku w zakresie możliwości przypisania oskarżonemu winy i odpowiedzialności za zarzucane mu czyny oraz wysokości orzeczonej wobec oskarżonego kary przez Sąd Okręgowy i zaakceptowanej przez Sąd Apelacyjny.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego i orzeczenia Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie B.Z. - w zakresie czynów z punktów XXXVIII i XXXIX;
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego i utrzymanego w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed sądem pierwszej instancji - w zakresie pozostałych czynów.

Prokurator Okręgowy w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego. Uwaga ta poczyniona jest głównie w kontekście zarzutów rzekomej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie skarżonego orzeczenia dowodzi, że Sąd Apelacyjny w (...), zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie zarzuty i wnioski sformułowane w środku odwoławczym.

Nie ma również najmniejszych podstaw do twierdzenia, że doszło do obrazy art. 457 § 3 k.p.k. Przeciwnie, uzasadnienie Sądu odwoławczego wyczerpująco wyjaśnia czym kierował się ten Sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski skargi etapowej uznał za niezasadne.

Kasacja, powielająca zarzuty zwykłego środka odwoławczego, stanowi jedynie próbę spowodowania dokonania przez Sąd Najwyższy, niedopuszczalnej przecież, ponownej kontroli instancyjnej i to tylko z tego powodu, że skarżący, nie akceptując stanowiska Sądu ad quem, ponawia wyrażone już stanowisko procesowe.

Podzielić należy stanowisko prokuratora, iż tak sformułowane zarzuty kasacyjne stanowią w istocie próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu meriti, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V KK 125/12, *LEX nr 1277781*). Ponadto, Sąd Najwyższy wskazywał, że o ile bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, o tyle rażące naruszenia prawa - jako podstawa kasacji - muszą być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym. Postępowanie kasacyjne ani nie stanowi trzeciej instancji ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem sądu odwoławczego, sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2021 r., III KK 174/20, baza orzeczeń Supremus).

W odniesieniu do zarzutów z pkt 1, 2 i 4 wskazać należy, że stanowią one w istocie polemikę z ustalonym stanem faktycznym. Sąd odwoławczy podzielił zarówno oceny, jak i ustalenia Sądu meriti i odniósł się w sposób pełny oraz

wyczerpujący do zarzutów apelacyjnych, wskazując jednocześnie powody, dla których podzielił stanowisko Sądu Okręgowego. Wyczerpująco uzasadnione wywody Sądu odwoławczego znajdują przy tym oparcie w przepisach prawa i orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Nie sposób w tej sytuacji uznać, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., co mogłoby stanowić podstawę uwzględnienia kasacji, w której powielono argumentację zawartą w apelacji.

Wskazany w punkcie trzecim kasacji zarzut stanowi z kolei powielenie zarzutu apelacyjnego. Sąd odwoławczy odniósł się do niego w uzasadnieniu stwierdzając, że czyn przypisany oskarżonemu zawiera znamiona przestępstwa, za które został skazany, natomiast Sąd meriti, wskazał, które konkretnie znamiona wyczerpał oskarżony swoim zachowaniem, a także argumentację przemawiającą za przypisaniem oskarżonemu tego czynu.

Dwa ostatnie zarzuty wskazane w pkt 5 i 6 odnoszą się do kwestii wymiaru kary, co na etapie postępowania kasacyjnego jest zabiegiem procesowo niedopuszczalnym.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji obrońcy skazanego B.Z.. Ponadto rozstrzygnięto o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

